

[Hans Schmidt.]

Til støtte herfor har De henvist til de forøgede vanskeligheder for sønnen ved at skulle tilsvare faderens fulde tilbagebetalingskyld og til, at De ville finde det politisk ønskeligt, om efterkrigstidens tilbagebetalingsager snarest muligt blev endeligt afviklet.

I denne anledning skal man i henhold til finansministerens resolution meddele, at man af principielle grunde og af hensyn til konsekvenserne ikke kan indgå på, at tilbagebetalingskrav, der må anses for fuldt pantsikrede, afgøres med en mindre indbetaling for derigennem at lette generationsskifte.

Man må derfor, for så vidt angår gæstgiver NN, henholde sig til finansministeriets skrivelse af 6. maj, medens man for smedemester Xs vedkommende må forbeholde sig sin stilling, indtil der i forbindelse med ejerskifte fremkommer et andragende om eventuel gældsovertagelse.“

Så vidt finansministeriets skrivelse. Man vil forstå, at denne besked mildest talt var utilfredsstillende. Jeg kunne heri ikke se nogen velvillig behandling. I denne skrivelse hæfter ministeriet sig ved, at jeg har erkendt, at der er gældsdekning ved salg til tredjemand, men der gås hen over min påstand, at der ikke er dekning ved overgang fra fader til søn. Ministeriet fastholder, at man af principielle grunde og af hensyn til konsekvenserne ikke kan indgå på den af mig foreslåede mindelige ordning. Jeg er ikke bekendt med, af hvilken art disse principielle grunde er, men jeg er bekendt med, at konsekvensen af disse principielle grunde er den, at vor ungdom i disse tilfælde er i fare for at drives fra sin fædrearnv eller afskæres fra at overtage denne, og denne konsekvens er under alle omstændigheder uacceptabel for os. For at gøre endnu et forsøg rejste jeg kort før høst atter til København og opsøgte den pågældende kontraserende embedsmand. Resultatet var en afvisning, og på min anmodning om en samtale med departementschefen eller ministeren fik jeg det svar, at det ikke ville ændre noget ved sagen. Dermed så jeg forhandlingens vej lukket, og derfor fremlægger jeg sagen her.

Jeg er nødsaget også til at nævne den seneste fremgangsmåde vedrørende konfiskationssagerne efter lov nr. 132 af 30. marts 1946 om konfiskation af tysk og japansk ejendom.

Så sent som den 11. oktober har jeg af handelsministeriet fået meddelelse om afslag på et andragende om fritagelse for konfiskation. Det drejer sig om en enlig frue, bosiddende i Konstanz, som i mellemkrigstiden havde arvet to huse i en sønderjysk købstad efter sin far. Hun er nu i sin vænskeligste alder ribbet for sin formue.

Den 28. maj er der meddelt endeligt afslag i et andet tilfælde. Det drejer sig om en ældre frue fra Flensborg. Hun ejede en villa ved Flensborg Fjord, som er opført omkring 1914, altså 6 år før grænsen blev draget ved Flensborgs porte. Villaen blev konfiskeret og solgt til trods for følgende personlige skudsmål af NN:

„Jeg har i adskillige år kendt fru M, som er hjemmehørende i Flensborg, og som plejede at opholde sig om sommeren i sin villa i Y. Efter mit kendskab til hende var det efter min og andres mening ganske urimeligt, at hun skulle rammes af konfiskationsloven, idet hun må siges at være absolut fri for danskfjendtlige eller nazistiske tendenser og må anses for at være fuldkommen neutral i national henseende. Hendes interesser er af udpræget åndelig og religiøs art, og hun er et meget aktivt medlem af Antroposofisk Selskab, som er et universelt broderskab med udelukkende ideelle formål, og som i øvrigt blev forfulgt af det nazistiske styre i Tyskland, der brændte selskabets skrifter og biblioteker. Fruen blev da også slettet af justitsministeriets liste over uønskede personer.“

Så vidt skudsmålet. Den pågældende ejendom blev imidlertid tilskødet et andels-selskab på egnen til langt under den pris, andre havde budt, og oven i købet et andels-selskab, som agtede at anvende ejendommen til kirkelige formål som en slags menighedshus. Er denne handle måde fra andels-selskabets side udtryk for grænselandets sjæl i nutiden, da er denne sjæl syg, og statens handle måde kan under ingen omstændigheder forsvares.

Og et sidste eksempel. En forretningsmand i en sønderjysk købstad giftede sig